

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VII. Quàm oporteat constanter se habere in operibus bonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. III. 295
Christum, ut lucrifaciat summum bonum
in suo corde, nolet à turbâ hominum exire,
atque exulare ab hac miseriâ rerum, ut eua-
dat maiora pericula animæ & corporis, diui-
niſque consolationibus recreetur?

CAPVT VII.

*Quàm oporteat constanter se habere in
operibus bonis.*

Mltos annos laborant homines & con-
stantes sunt pro rebus mundi incon-
stantibus & fugitiuis: quomodo inconstan-
tes sumus pro æternâ & constanti gloriâ,
permanfurâ semper? Homines constanter se
angentes & laborantes totâ vitâ non conse-
quuntur bona temporalia, quæ sine quiete
semper quærunt: quomodo præsumimus
consequi æternitatem, cum sic mutemur
quotidie? Quanta pro suis sceleribus patiun-
tur latrones, lasciui, auari, dum ignota & in-
certa quærunt? cur pro virtute & Deo nil
constanter sustinemus? Qui sperat conti-
num & æternum bonum, iniuste interrumpit
in consecutione laborem: qui futurus est
semper beatus, oportet ut sit semper bonus;
nam

*Nulla dies actus hominis non damnat iniquos:
Omnia conueniunt tempora iustitiæ.*

vt sanctissimus Prosper ait. Summa est gratia, custodire gratiam sibi datam: summum opus est, non cessare à bono opere. Vt animal sine capite deforme esset, & sine vitâ, tale monstrum est vita bona sine fine simili. Accepimus gratiam sine labore, sed oportet cum gratiâ & cum labore conseruare. Dimidium facti est principium; sed si non habet finem, nihil est. In hac perseverantiâ materiâ finis totum est: nam nihil est factum, si restat aliquid faciendum. Parum iuuat totâ vitâ laborasse, si in fine deficiat. Plus prodest vnum momentum vltimum perseverantiâ, quàm omnes anni præcedentes: nam cunctos quis perdidisset, si in illo instanti defecisset.

Difficile putabis perseverare: at difficilius est, iterùm incipere; & multò molestius, incipere sæpè. Quare facilius & vtilius est semel perseverare quàm crebrò inchoare. Equi minorem vim faciunt, cùm continent iter trahentes currum, quàm cùm repetere volunt postquam steterunt semel, aut cùm primò inceperunt. Aqua quæ semel caluit, post eâ remota ab igne, frigidior quàm antea redditur. Si desit feruor, peior fortasse fiet, quàm antea. Desinunt plures perseverare, quia difficile bonum opus putant: sed non fugiunt difficultatem; nam perseverando facilius fiet.

Si

Si potuisti incipere quod difficilius est, poteris continuare facilius. Tamdiu experimentum operis habuisti, non esse usque adhuc impar tuis viribus & gratiæ: cur contra longam experientiam modò diffidis, & putas non posse sustinere illud? Quod præteritum, & quod futurum est, non grauat in tempore præsentis: ne simul consideres totam difficultatem; nam non venit tota simul, sed pars parti temporis respondet. Vt potuisti antea sustinere, poteris modò; poteris & deinceps. Non grauior erit quàm fuit, sed potius languet difficultas decursu temporis & consuetudine. Consuesce bene agere, sic malè agere dedisces; sic gaudebis in opere quod putabas terribile. Consuetudo vincit difficultatem, quia vincit naturam: quid faciet gratia Dei? Si consuetudo superat naturam, multò magis ordinata charitas in te superabit inordinationes naturæ.

Melius sæpè est implere propositum tuum, aut perficere opus bonum inchoatum, quàm inchoare aliud quod sit melius; quia assuetus facilitati animi, etiam istud non perficies. Rarò potest occurrere opus melius, quàm constantia, & propositi boni consummatio. Proposita bona sunt adimplenda, etiam si iam non putentur tãti momenti fore; quia licet in se fieri, aut non fieri parum referret, plurimum

rimum refert constantem esse & non mutari. Quis facilius proponit, quàm qui minùs implet, quod proposuit? Si firmiter perseverare discas in bono contra aliud bonum, firmiùs perseverabis contra malum, & non passim mutaberis temporaliter seruiens Deo. O Veritas æterna, da mihi vt æternè tibi seruiam: adiuua Christe infirmitatem meam, qui infirmitates nostras constanti amore portasti, qui numquam desistis tolerando impudentias & negligentias meas; da mihi vt non sim negligens, nec desistam impudenter in obsequio tuo; sed tolerem molestias omnes. Discam, Domine, perseverantiam amoris tui; qui cùm dilexisses tuos, vsque in finem dilexisti eos: qui perseverasti in cruce pendens, & noluisti descendere, quamuis promississent Iudæi credere in te Filium Dei: qui in tædio, angore, & sudore cruento, prolixius orando perstitisti.

Age spiritus remisse, dicito, quid debes optare & facere pro IESU, qui in cruce & doloribus pro te perseveravit; qui cùm dilexisset te, dilexit vsque ad mortem; nisi bona facere, & mala pati? Hæc sunt præcipua vota animæ diligentis IESVM, quæ maximè seruiunt perseverantiæ. Opus bonum adest; quò minùs illud perficias, quid facit nisi molestia laboris? Attende, aliud bonum hoc esse

se

se pati malum, attende iam duplicatum bonum: coniunguntur in hoc opere, malum pati & bonum operari. Non poteris excusari, si non perseveras; quia solum te impedit, quod per se optare deberes, pati pro Dilecto tuo. Si amor IESU in te arderet, omnes accidia, tribulationes, impedimenta extrinseca, non magis te opprimerent, quam cum ignis obruitur lignis, quibus magis mox incenditur. At si tam infirmus & gelidus es, ut non te urgeat amor Dei, incitet te lucrum tuum, & spes gaudij futuri. Desperatio salutis & vitæ temporalis fortiores solet facere milites, & saluare: spes diuina æternæ vitæ fortior est, & fortem te faciet & saluabit. Cum hac spe aggredere & persevera hilariter. Quod iucundè fit, fallit labores & molestias, etiamsi laboriosum sit. Qui ludo militari aut pilæ exercetur, plus laborare solet, quam qui pro mercede diurnam operam locat; & tamen non sentit, quia iucundè id accipit.

Si vis benè finire in ultimâ horâ, singulis horis incipe: si vis perseverare, semper de nouo inchoa. Ne excuses negligentiam tuam dispositione corporis. Plerumque fallit te amor proprius, quo remissa opera facias. Plus posset corpus, quam putas, si feruor animi esset: cuius vis etiam in infirmis creat vires corporales. Phreneticus cum infirmus sit & debilis

300 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
debilis morbo, plus potest quàm quatuor fa-
ni. Vis animi aliquando se communicat cor-
pori. Si infirmitas morbi fortes facit; quantò
magis robur gratiæ, & fanitas animæ, cùm
diligat Deum, & sperat in eo?

CAPVT VIII.

De sollicitudine augendi gratiam.

VAde ad auarum, ô spiritus remisse, &
disce sollicitudinem & artes. Non ma-
gnum petitur à te, vt sis optimus, quòd imi-
teris hominem pessimum: non maior dili-
gentia à te exoptatur si placere vis Deo, nisi
quam multi habent vt nemini placeant, imò
vt displiceant omnibus. Pudeat pro Regno
Dei non facere, quæ fiunt pro asse vno. Non
plus à te poscitur pro magnâ gratiâ & gloriâ,
quàm quod vltro peccator molitur pro vitio
& inferno. Esto cum laude auarus gratiæ, &
nimiùm minutus & attentus lucris cælesti-
bus. Studiosi habitus ad actionem inclinant:
quare virtutis est proprium, non quid actum
fit, sed quid agendum; non quid acquisitum,
sed quid restet cogitare: nec proinde vm-
quam est in gloriâ sui, sed in sollicitudine.
Non placent illi præterita, sed futura prouo-
cant. Auara est, sitit, ardet; eò sibi pauperior
visa, quò plus acquisiuit.

Auari